YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(kahdeksas jaosto)

8 päivänä lokakuuta 2005 *

Asiassa T-51/07,

Agrar-Invest-Tatschl GmbH, kotipaikka St. Andrä im Lavanttal (Itävalta), edustajinaan asianajajat U. Schrömbges ja O. Wenzlaff,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään A. Alcover San Pedro ja S. Schønberg, avustajanaan asianajaja B. Wägenbaur,

vastaajana,

jossa on kyse 4.12.2006 tehdyn komission päätöksen K(2006) 5789 lopullinen osittaista kumoamista koskevasta vaatimuksesta,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. E. Martins Ribeiro sekä tuomarit N. Wahl ja A. Dittrich (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies K. Andová,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 2.4.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Kantaja riitauttaa 4.12.2006 tehdyn komission päätöksen K(2006) 5789 lopullinen (jäljempänä riidanalainen päätös), joka on osoitettu Itävallan tasavallalle, siltä osin kuin komissio toteaa siinä yhtäältä, että 110 937,60 euron suuruinen määrä tuontitulleja, jotka kantaja Agrar-Invest-Tatschl GmbH on velkaa Kroatiasta peräisin olevan sokerin tuonnista, on kirjattava tileihin jälkikäteen, ja toisaalta, että näiden tullien peruuttaminen ei ole perusteltua.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä yhteisön tullikoodeksi), sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.2000 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2700/2000 (EYVL L 311, s. 17), 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Lukuun ottamatta 217 artiklan 1 kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa tarkoitettuja tapauksia tileihin kirjaaminen ei tapahdu jälkikäteen, jos:

a) – –

b) lain mukaan kannettavien tullien määrät ovat jääneet kirjaamatta tileihin tulliviranomaisen erehdyksen vuoksi, jota osaltaan vilpittömässä mielessä toiminut ja kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä noudattanut velan maksamisesta vastuussa oleva henkilö ei ole voinut kohtuudella havaita.

Jos tavaroiden tullietuuskohteluun oikeuttavan aseman määrityksessä noudatetaan hallinnollisen yhteistyön järjestelmää, johon kolmannen maan viranomaiset osallistuvat, näiden viranomaisten toimesta tapahtuvaa virheelliseksi osoittautuvan todistuksen antamista pidetään erehdyksenä, jota ei ole edellisessä alakohdassa tarkoitetulla tavalla voitu kohtuudella havaita.

Virheellisen todistuksen antamista ei kuitenkaan pidetä erehdyksenä, jos todistus perustuu viejän antamaan virheelliseen selvitykseen tosiasioista, paitsi erityisesti silloin, kun on ilmeistä, että todistuksen antaneet viranomaiset tiesivät tai niiden olisi pitänyt tietää, että tavarat eivät olleet oikeutettuja etuuskohteluun.

Velan maksamisesta vastuussa olevan henkilön vilpittömään mieleen voidaan vedota, jos hän pystyy osoittamaan toimineensa kyseisten kaupallisten toimien aikana asianmukaista huolellisuutta noudattaen varmistaakseen, että kaikki etuuskohtelun edellytykset ovat täyttyneet.

Velan maksamisesta vastuussa oleva henkilö ei voi kuitenkaan vedota vilpittömään mieleen, jos komissio on julkaissut Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä ilmoituksen, jossa todetaan, että on perusteltua aihetta epäillä, ettei edunsaajamaa sovella etuuskohtelujärjestelmää moitteettomasti.”

3 Yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tuonti- tai vientitullit voidaan palauttaa taikka peruuttaa muissa kuin 236, 237 ja 238 artiklassa tarkoitetuissa tilanteissa, jotka:

– määritetään komiteamenettelyä noudattaen,

– johtuvat olosuhteista, joissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin. Tilanteet, joissa tätä säännöstä voidaan soveltaa, sekä tällöin noudatettavaa menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt määritellään komiteamenettelyä noudattaen. Palauttamiselle tai peruuttamiselle voidaan asettaa erityisehtoja.

2. Tullit on palautettava tai peruutettava 1 kohdassa tarkoitetuista syistä hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle 12 kuukauden määräajassa siitä päivästä, jona tullit on annettu tiedoksi velalliselle.”

Tosiseikat

4 Kantaja on itävaltalainen yritys, joka on erikoistunut maataloustuotteiden kauppaan. Se toi 20.9.2001 ja 8.8.2002 välisenä aikana 76 kertaa maahan Kroatiasta peräisin olevaa sokeria. Käsiteltävänä olevassa kanteessa ei ole kyse vienneistä nro 1–67. Oikeudenkäyntiasia koskee ainoastaan tuontitullien kirjaamista tileihin jälkikäteen yhdeksän tuontitoimen eli tuontitoimien nro 68–76 osalta (jäljempänä riidanalaiset tuonnit) sekä niiden mahdollista peruuttamista. Kyseiset tuonnit ovat tapahtuneet 1.7. ja 8.8.2002 välisenä aikana.

5 Riidanalaiset tuonnit tapahtuivat kaupasta ja kaupan liitännäistoimenpiteistä Euroopan yhteisön ja Kroatian tasavallan välillä tehdyn väliaikaisen sopimuksen (EYVL 2001, L 330, s. 3; jäljempänä väliaikainen sopimus) perusteella. Kyseisessä sopimuksessa määrätään muun muassa Kroatiasta peräisin olevan sokerin etuuskohtelusta siltä osin

kuin Kroatian viranomaiset antavat EUR 1 -tavaratodistuksen (jäljempänä EUR 1 -tavaratodistus), joka on esitettävä tuontimaan tulliviranomaisille.

6 Euroopan petostentorjuntavirasto (OLAF) ilmoitti 2.4.2002 komissiolle, että tietyistä Länsi-Balkanin alueen maista peräisin olevan sokerin etuuskohteluun oikeuttavan tuonnin osalta oli olemassa epäilyksiä väärennettyjen alkuperätodistusten käytöstä.

7 Komissio totesi 26.6.2002 ”ilmoituksella tuojille” (EYVL 2002, C 152, s. 14), että oli olemassa perusteltu syy epäillä muun muassa Kroatiasta peräisin olevaan sokeriin sovellettavien suosituimmuusjärjestelyjen asianmukaista soveltamista. Se huomautti myös, että Kroatiasta ja Balkanin maista peräisin olevan sokerin tullietuuskohteluun oikeutettu tuonti oli kasvanut huomattavasti, vaikka vielä äskettäin kysymyksessä olevien maiden sokerintuotanto ei riittänyt tyydyttämään niiden omaa kysyntää. Komissio kehotti näin ollen yhteisön toimijoita toteuttamaan kaikki tarvittavat varotoimet, sillä kyseisten tavaroiden luovutus vapaaseen liikkeeseen saattoi aiheuttaa tullivelan syntymisen ja johtaa yhteisön taloudellisten etujen vastaiseen petokseen.

8 Kaikki riidanalaiset tuonnit tapahtuivat sen jälkeen, kun kyseinen ilmoitus oli julkaistu EYVL:ssä.

9 Itävallan tulliviranomaisten hakemuksesta Kroatian tulliviranomaiset suorittivat 23.7.2002 ja 16.9.2003 välisenä aikana kantajan riidanalaisten tuontien osalta esittämien EUR 1 -tavaratodistusten jälkitarkastuksen sen mukaan mitä siitä on määrätty väliaikaiseen sopimukseen liitetyn pöytäkirjan nro 4 32 artiklassa.

10 Näiden tarkastusten jälkeen Kroatian tulliviranomaiset vahvistivat 18.2.2003 riidanalaisia tuonteja nro 68–72 ja 16.9.2003 riidanalaisia tuonteja nro 73–76 varten annettujen EUR 1 -todistusten aitouden ja paikkansapitävyyden.

11 Sen jälkeen, kun ilmoitus tuojille oli julkaistu, OLAF analysoi Kreikassa Kroatiasta väitetysti peräisin olevaa sokeria ja sai selville, että se koostui juurikassokerin ja ruokosokerin sekoituksesta, mikä merkitsi sitä, ettei se voinut olla peräisin Kroatiasta. OLAF ilmoitti asiasta 28.10.2002 jäsenvaltioille.

12 OLAF suoritti vuoden 2003 kesäkuussa tutkimuksen kroatialaisen sokerintuottajan IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o:n tiloissa ja totesi, että kyseinen yritys, jolta kantaja oli ostanut sokeria, käytti myös tuotantoaan varten maahantuotua ruokosokeria ilman, että eri sokerierät olisi mahdollista erottaa toisistaan.

13 Kroatian viranomaiset peruuttivat siis kaikki 14.9.2001 ja 17.9.2002 välisenä aikana laaditut EUR 1 -tavaratodistukset. Itävallan viranomaiset ilmoittivat 30.6.2004 asianomaisille maahantuojille todistusten peruuttamisesta.

14 Kyseisen peruuttamisen johdosta Itävallan toimivaltainen tulliviranomainen osoitti 9.8.2004 kantajalle jälkikantoilmoituksen, joka koski 916 807,21 euron suuruista summaa.

15 Kantaja nosti kyseisestä päätöksestä kanteen Itävallan toimivaltaisessa tuomioistuimessa ja vaati yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan perusteella, että jälkikantoilmoituksessa tarkoitettujen tullien määrää ei kirjata tileihin jälkikäteen, ja toissijaisesti yhteisön tullikoodeksin 239 artiklan perusteella, että kyseiset tullit peruutetaan.

16 Itävallan tasavalta pyysi 1.6.2005 päivätyllä kirjeellä komissiota päättämään edellä mainittujen artiklojen perusteella, oliko kantajan tapauksessa perusteltua luopua tuontitullien määrän kirjaamisesta tileihin jälkikäteen, ja toissijaisesti päättämään, oliko näiden tullien peruuttaminen perusteltua.

17 Komissio totesi riidanalaisessa päätöksessä, että tuonteja nro 1–67 koskevien tullien kirjaamisesta tileihin jälkikäteen oli luovuttava, mutta se kieltäytyi riidanalaisten tuontien eli yhteensä 110 937,60 euron suuruisen summan osalta siitä, että tullien kirjaamisesta tileihin jälkikäteen voitaisiin tällä tavalla luopua, ja siitä, että tullit voitaisiin peruuttaa.

18 Komissio väitti pääosin, että Kroatian toimivaltaiset viranomaiset tiesivät tai niiden olisi ainakin kohtuudella pitänyt tietää, että tavarat eivät olleet oikeutettuja väliaikaisen sopimuksen mukaiseen etuuskohteluun, ja että ne näin ollen olivat erehtyneet yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla. Koska ilmoitus tuojille oli julkaistu 26.6.2002, kantaja ei komission mukaan voinut kuitenkaan vedota vilpittömään mieleensä kyseisen päivämäärän jälkeen tapahtuneiden tuontien osalta. Sillä, että Kroatian viranomaiset olivat vahvistaneet tiettyjen EUR 1 -tavaratodistusten pätevyyden ilmoituksen julkaisemisen jälkeen, ei komission mukaan ollut tältä osin merkitystä. Sillä hetkellä kun kantaja suoritti riidanalaiset tuonnit, se oli näet komission mukaan tietoinen ottamistaan riskeistä, eikä sille voinut jälkikäteen syntyä perusteltua luottamusta asianomaisten todistusten pätevyyden vahvistamisen johdosta, koska muussa tapauksessa yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan viides alakohta menettäisi kaiken merkityksensä.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

19 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 22.2.2007 toimittamallaan kannekirjelmällä.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (kahdeksas jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

21 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 2.4.2008 pidetyssä istunnossa.

22 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohdan ja 1 artiklan 3 kohdan

– määrää komission päättämään, ettei 110 937,60 euron suuruista summaa tuontitulleja riidanalaisten tuontien osalta ole kirjattava tileihin jälkikäteen

– toissijaisesti toiseen vaatimukseen nähden määrää komission päättämään, että 110 937,60 euron suuruinen summa tuontitulleja riidanalaisten tuontien osalta on peruutettava.

23 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

24 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi lähinnä siihen, että riidanalaisella päätöksellä rikotaan yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa ja sen 239 artiklaa siltä osin kuin komissio on kieltäytynyt siitä, että riidanalaisiin tuonteihin liittyvät tuontitullit jätetään kirjaamatta tileihin jälkikäteen, ja/tai siitä, että kyseiset tullit peruutetaan.

Toisen ja kolmannen vaatimuksen tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten lausumat

25 Komissio, joka ei muodollisesti esitä oikeudenkäyntiväitettä, huomauttaa, ettei yhteisöjen tuomioistuimien asiana ole laillisuusvalvontaa harjoittaessaan osoittaa elimille tai toimielimille määräyksiä tai toimia niiden sijasta. Toinen ja kolmas vaatimus, joilla komissio pyritään pakottamaan toteuttamaan tietyt toimet, on näin ollen jätettävä tutkimatta.

26 Kantaja on kuitenkin suullisessa käsittelyssä uudistanut vaatimuksensa toteamalla, ettei komissiolla ole esillä olevassa asiassa harkintavaltaa ja ettei näin ollen ole mitään

syytä, joka estää sen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrää sen jälkeen, kun riidanalaisen päätöksen lainvastaisuus on todettu, komission tekemään sen vaatimusten mukaisen päätöksen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

27 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella ei ole toimivaltaa osoittaa määräyksiä yhteisöjen toimielimille (ks. vastaavasti asia 225/82, Verzyck v. komissio, tuomio 9.6.1983, Kok. 1983, s. 1991, 19 kohta ja asia T-47/96, SDDDA v. komissio, määräys 12.11.1996, Kok. 1996, s. II-1559, 45 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimella on näet EY 231 artiklan mukaisesti ainoastaan mahdollisuus kumota riidanalainen toimi. Asianomaisen toimielimen on tämän jälkeen EY 233 artiklan mukaisesti toteutettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet (ks. vastaavasti asia T-74/92, Ladbroke v. komissio, tuomio 24.1.1995, Kok. 1995, s. II-115, 75 kohta ja asia T-127/98, UPS Europe v. komissio, tuomio 9.9.1999, Kok. 1999, s. II-2633, 50 kohta).

28 Komissiolta puuttuvaa harkintavaltaa koskevan väitteen osalta on vielä todettava, että tätä laillisuusvalvonnan rajoitusta sovelletaan kaikissa asioissa, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsittelee (asia T-204/99, Mattila v. neuvosto ja komissio, tuomio 12.7.2001, Kok. 2001, s. II-2265, 26 kohta, joka vahvistettiin asiassa C-353/01 P, Mattila v. neuvosto ja komissio, 22.1.2004 annetulla tuomiolla, Kok. 2004, s. I-1073, 15 kohta).

29 Toinen ja kolmas vaatimus on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Tuontitullien kirjaaminen tileihin jälkikäteen

Asianosaisten lausumat

30 Kantaja huomauttaa, että yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan tuontitulleja ei ole kirjattava tileihin jälkikäteen, ensinnäkin jos lain mukaan kannettavien tullien määrät ovat jääneet kirjaamatta tileihin tulliviranomaisen erehdyksen vuoksi, toiseksi jos osaltaan vilpittömässä mielessä toiminut velan maksamisesta vastuussa oleva henkilö ei ole voinut kohtuudella havaita kyseistä erehdystä ja kolmanneksi, jos kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä on noudatettu.

31 Esillä olevassa asiassa on kantajan mukaan merkityksellistä selvittää, onko se, että EYVL:ssä julkaistiin 26.6.2002 ilmoitus tuojille, johtanut siihen, ettei kantaja voi enää vedota vilpittömään mieleen riidanalaisia vientejä varten esitettyjen EUR 1 -tavaratodistusten aitouden ja paikkansapitävyyden osalta.

32 Kantajan mukaan komissio ei ole ottanut huomioon, että Itävallan tulliviranomaiset ovat osoittaneet Kroatian tulliviranomaisille tarkastuspyynnöt kaikkien riidanalaisia tuonteja varten esitettyjen EUR 1 -tavaratodistusten osalta tuojille osoitetun ilmoituksen julkaisemisen jälkeen ja sen johdosta.

33 Kantajan vilpitön mieli ei näin ollen koske riidanalaisia tuonteja varten annettujen EUR 1 -tavaratodistusten aitoutta ja paikkansapitävyyttä. Näitä seikkoja koskevaan vilpittömään mieleen ei voida enää vedota tuojille osoitetun ilmoituksen johdosta. Vilpittömään mieleen voidaan kantajan mukaan sitä vastoin vedota edelleen siltä osin

kuin on kyse EUR 1 -tavaratodistusten vahvistamisesta jälkikäteen sen tarkastusmenettelyn jälkeen, jonka Kroatian tulliviranomaiset käynnistivät nimenomaan tuojille osoitetun ilmoituksen johdosta.

34 Yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan viimeisessä alakohdassa ei näet yleisesti suljeta pois velan maksamisesta vastuussa olevan henkilön vilpitöntä mieltä kokonaisuudessaan, vaan yksinomaan etuusjärjestelmän piiriin kuuluvia tuotteita maahantuotaessa esitetyn alkuperäselvityksen aitouden ja paikkansapitävyyden osalta.

35 Kantaja on kuitenkin sitä mieltä, että jos taloudellinen toimija ryhtyy lisätoimenpiteisiin varmistaakseen tullietuustodistuksen aitouden ja paikkansapitävyyden ja jos nämä toimenpiteet osoittavat, että todistus on aito ja asiallisesti paikkansapitävä, hän voi vedota jälleen vilpittömään mieleensä. Vilpitön mieli ei koske pelkästään tullietuustodistusta, jonka hän on alun perin esittänyt, vaan kyseistä todistusta siten, että se on sidoksissa sen pätevyyden ja paikkansapitävyyden vahvistamiseen jälkikäteen sellaisen tarkastuksen perusteella, joka osoittaa, että alkuperätodistuksen myöntämisen edellytykset ovat täyttyneet.

36 Tältä osin kantaja viittaa myös tuojille osoitetun ilmoituksen sanamuotoon, jonka mukaan yhteisön toimijoita kehotettiin ”toteuttamaan kaikki tarvittavat varotoimet”. Komissio on näin ollen todennut, että alkuperäiset tullietuustodistukset eivät olleet enää päteviä ja se odotti taloudellisilta toimijoilta, että nämä toteuttavat lisätoimia kyseisten todistusten pätevyyden ja paikkansapitävyyden varmistamiseksi.

37 Sen jälkeen, kun Kroatian tulliviranomaiset olivat vahvistaneet tullietuustodistusten aitouden ja paikkansapitävyyden, taloudelliset toimijat saattoivat siis jälleen vedota vilpittömään mieleensä näiden todistusten aitouden ja paikkansapitävyyden osalta.

38 Kantaja täsmentää vastauksessaan, että vaikka se ei ilmoituksen julkaisemisen johdosta ollut tosiasiallisesti vilpittömässä mielessä riidanalaisten tuontien ajankohtana, esillä olevassa asiassa on annettava merkitystä jälkitarkastusmenettelylle, jonka myönteisen tuloksen johdosta se saattoi jälleen vedota vilpittömään mieleensä.

39 Komissio kiistää kantajan väitteet.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

40 Yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan tullivelasta johtuvat tullit voidaan jättää kirjaamatta tileihin jälkikäteen silloin, kun seuraavat edellytykset täyttyvät samanaikaisesti (ks. vastaavasti asia C-419/04, Conseil général de la Vienne, tuomio 22.6.2006, Kok. 2006, s. I-5645, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen):

– lain mukaan kannettavien tullien määrät ovat jääneet kirjaamatta tileihin tulliviranomaisten erehdyksen vuoksi

– velan maksamisesta vastuussa oleva henkilö ei ole voinut kohtuudella havaita kyseistä erehdystä

– velan maksamisesta vastuussa oleva henkilö on toiminut vilpittömässä mielessä ja

– kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä on noudatettu.

41 Esillä olevassa asiassa asianosaiset ovat eri mieltä kantajan vilpitöntä mieltä koskevasta edellytyksestä. On näet mahdollista sulkea pois, että kyseinen edellytys täyttyy tuojille osoitetun ilmoituksen oikeusvaikutusten vuoksi.

42 Tältä osin on todettava, että yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan viidennen alakohdan sanamuoto on selkeä ja yksiselitteinen. Siinä säädetään, että velan maksamisesta vastuussa oleva henkilö ei voi vedota vilpittömään mieleensä, jos komissio on julkaissut EYVL:ssä tuojille osoitetun ilmoituksen, jossa todetaan, että on olemassa perusteltuja epäilyjä, eikä siinä säädetä, että velan maksamisesta vastuussa olevalla henkilöllä olisi mahdollisuus näyttää vilpitön mielensä toteen toteuttamalla lisätoimenpiteitä tullietuustodistusten aitouden ja paikkansapitävyyden varmistamiseksi. Tämä sanamuoto on otettu yhteisön tullikoodeksiin asetuksella N:o 2700/2000, jonka johdanto-osan 11 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Velan maksamisesta vastuussa oleva henkilö voi vedota vilpittömään mieleensä, jos hän voi osoittaa toimineensa asianmukaista huolellisuutta noudattaen, paitsi silloin, kun Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä on julkaistu perusteltuja epäilyjä koskeva ilmoitus.”

43 Kuten lisäksi komissio huomauttaa, vilpittömän mielen täydellinen poissulkeminen silloin, kun on julkaistu ilmoitus tuojille, varmistaa erittäin korkeatasoisen oikeusvarmuuden.

44 On todettava, että tuojille osoitetussa ilmoituksessa ei esillä olevassa tapauksessa viitata lainkaan yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan viidenteen alakohtaan eikä se ole kovin selvä oikeudellisten seuraustensa osalta. Siinä ei etenkään tarkenneta sitä, että sen julkaiseminen johtaa siihen, etteivät maahantuojat voi vedota vilpittömään mieleensä. Korostettuaan ensin, että on olemassa perusteltu syy epäillä muun muassa Kroatiasta peräisin olevaa sokeria koskevien suosituimmuusjärjestelyjen asianmukaista soveltamista, komissio toteaa pelkästään, että ”yhteisön toimijoita – – kehotetaan toteuttamaan kaikki tarvittavat varotoimet”.

45 Suullisessa käsittelyssä komissio on myöntänyt, ettei voida pitää mahdottomana, että se voi poikkeuksellisissa olosuhteissa joutua lieventämään näkemystään tuojille osoitetun ilmoituksen absoluuttisesta vaikutuksesta, jos taloudellinen toimija väittää, että se on tällaisen ilmoituksen julkaisemisen jälkeen, mutta ennen maahantuontia, ryhtynyt ylimääräisiin tarkastustoimiin, joiden johdosta tavaran alkuperä on vahvistunut.

46 Sitä, olisiko tällainen poikkeus mahdollinen – ja millä edellytyksin – ei kuitenkaan ole tarvetta tutkia, sillä kantaja ei joka tapauksessa ole toiminut vilpittömässä mielessä nyt esillä olevassa asiassa.

47 Kantaja myöntää vastauksessaan nimenomaisesti, ettei se riidanalaisten tuontien ajankohtana ollut vilpittömässä mielessä tuojille osoitetun ilmoituksen johdosta. Se väittää tosin, että se on voinut ”vedota jälleen” vilpittömään mieleensä sen vuoksi, että EUR 1 -tavaratodistusten aitous ja paikkansapitävyys vahvistettiin myöhemmin Kroatian tulliviranomaisten toimittaman tarkastusmenettelyn johdosta. Yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan neljännessä alakohdassa säädetään kuitenkin, että velan maksamisesta vastuussa oleva henkilö voi vedota vilpittömään mieleensä ainoastaan ”jos hän pystyy osoittamaan toimineensa kyseisten kaupallisten toimien aikana asianmukaista huolellisuutta noudattaen varmistaakseen, että kaikki etuuskohtelun edellytykset ovat täyttyneet”. Kyseisestä säännöksestä ilmenee, että velan maksamisesta vastuussa olevan henkilön on ehdottomasti pitänyt olla vilpittömässä mielessä asianomaisten kaupallisten toimien aikana. Näin ollen velan maksamisesta vastuussa olevan henkilön vilpittömän mielen kannalta huomioon otettava merkityksellinen ajankohta on tuonnin ajankohta.

48 Kantaja ei kuitenkaan ole esittänyt kirjelmissään mitään tietoa niistä toimenpiteistä, joihin se on väitetysti ryhtynyt ennen kutakin riidanalaista tuontia tai viimeistään kyseisten tuontien ajankohtana varmistaakseen yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, että tuojille osoitetun ilmoituksen julkaisemisesta huolimatta kaikki etuuskohtelun edellytykset olivat täyttyneet.

49 Kun kantaja sitä vastoin toteaa, että se saattoi ”vedota jälleen” vilpittömään mieleensä jälkitarkastusten johdosta, se vahvistaa implisiittisesti, ettei se ollut vilpittömässä mielessä siihen saakka, kunnes riidanalaisia vientejä varten toimitettujen EUR 1 -tavaratodistusten aitous ja paikkansapitävyys todettiin kyseisissä jälkitarkastuksissa, eli useiden kuukausien ajan sen jälkeen, kun kyseiset viennit tapahtuivat.

50 Kun kantaja väittää, että siltä osin kuin on kyse sen vilpittömästä mielestä riidanalaisia tuonteja koskevien EUR 1 -tavaratodistusten aitouden ja paikkansapitävyyden osalta, on merkitystä annettava jälkitarkastusmenettelylle eikä alkuperäiselle tuontimenettelylle, koska ensimmäisenä mainitun myönteisen tuloksen johdosta kantaja saattoi ”vedota jälleen” vilpittömään mieleensä, riittää, kun todetaan, ettei kyseinen väite saa mitään tukea yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdasta.

51 Vaikka näet oletetaan, että kantaja oli vilpittömässä mielessä jälkitarkastusten tulosten osalta, se ei ollut kuitenkaan vilpittömässä mielessä ”kyseisten kaupallisten toimien aikana”. Kantaja ei voi väittää, että sen vilpitön mieli olisi jollakin tavalla syntynyt taannehtivasti mainittuja vientejä seuranneiden tapahtumien johdosta. Käsitteellä vilpitön mieli ”jälkikäteen tarkastettujen ja vahvistettujen tullietuustodistusten aitouden ja paikkansapitävyyden osalta” ei ole merkitystä.

52 Tämän perusteella riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 2 kohtaa koskeva kumoamisvaatimus on hylättävä.

Kieltäytyminen peruuttamasta tuontitullit

Asianosaisten lausumat

53 Siltä osin kuin on kyse kieltäytymisestä peruuttamasta tuontitullit jälkikäteen yhteisön tullikoodeksin 239 artiklan nojalla, kantaja viittaa kannekirjelmässään – ja yksinomaan kolmannen vaatimuksensa yhteydessä – ”edellä esitettyihin selityksiin” esittämättä seikkaperäisempiä täsmennyksiä.

54 Komissio huomauttaa, että tuontitullien peruuttamisen edellytykset, joista säädetään yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa, eroavat yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetyistä edellytyksistä. Kantaja ei kuitenkaan osoita, että yhteisön tullikoodeksin 239 artiklan edellytykset ovat täyttyneet esillä olevassa asiassa, vaan se viittaa yleisesti ja yksityiskohtaisempia selityksiä antamatta yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa koskeviin lausumiinsa. Näin ollen on komission mukaan arveluttavaa, täyttääkö kantajan kannekirjelmä tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan vaatimukset. Kantajan esitys ei joka tapauksessa ole vakuuttava, ja jo tämän perusteella sitä ei voida hyväksyä, koska yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohta ja 239 artikla ovat kaksi erillistä säännöstä, joiden soveltamisedellytykset ovat siis samalla tavalla erilaiset.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

55 Heti alkuun on huomautettava, että väitteet, joihin voidaan vedota kolmannen vaatimuksen, jonka tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttuminen on todettu, tueksi olisivat merkityksellisiä myös ensimmäisen vaatimuksen yhteydessä siltä osin kuin tämä koskee riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 3 kohdan, jonka mukaan

tuontitullien peruuttaminen yhteisön tullikoodeksin 239 artiklan nojalla ei esillä olevassa asiassa ole perusteltua, kumoamista.

56 On kuitenkin todettava, ettei kantaja perustele vaatimustaan sen enempää. Se vain viittaa kanteessaan yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa koskeviin selityksiin. Kantaja ei myöskään vastauksessaan esitä yksityiskohtaisemmin tätä koskevia huomautuksiaan. Kantaja on suullisessa käsittelyssä todennut, että kunkin tuonnin yhteydessä oli suoritettu tullitarkastus. Se on väittänyt, että tässä yhteydessä oli otettu näytteitä ja ne oli lähetetty Itävallan tekniselle tarkastusyksikölle. Kantajan mukaan kyseinen yksikkö on todennut, että kyse oli 100-prosenttisesta juurikassokerista, millä vahvistettiin näin ollen se, että sokerin alkuperä oli Kroatia.

57 Työjärjestyksen 48 artiklan 1 kohdan perusteella tätä viimeksi mainittua näyttöä ei kuitenkaan voida ottaa huomioon. Vaikka näet asianosaiset voivat kyseisen määräyksen mukaan vedota vastauksessaan lisänäyttöön, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ottaa vastaan vastauskirjelmän jättämisen jälkeen esitettyä näyttöä ainoastaan poikkeuksellisissa olosuhteissa eli jos näytön esittäneellä asianosaisella ei ollut kyseisiä todisteita käytettävissään ennen kirjallisen käsittelyn päättymistä tai jos vastapuoli on esittänyt omaa aineistoaan myöhään ja asiakirja-aineiston täydentäminen on sallittava kontradiktorisen periaatteen noudattamisen turvaamiseksi (asia T-172/01, M v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 21.4.2004, Kok. 2004, s. II-1075, 44 kohta). Työjärjestyksen 48 artiklan 1 kohdassa määrätään joka tapauksessa, että asianosaisten on ilmoitettava syy, miksi näyttöön ei ole vedottu aikaisemmin. Vaikka kantaja on suullisessa käsittelyssä myöntänyt, ettei se ole vedonnut näihin seikkoihin kirjallisessa menettelyssä, se ei kuitenkaan ole esittänyt mitään perustelua tämän viivästyksen osalta. Tämän perusteella tätä näyttöä ei voida ottaa huomioon.

58 Siltä osin kuin kanteessa viitataan yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa koskeviin selityksiin, on huomautettava, että vaikka on totta, että kyseisellä säännöksellä pyritään samaan tavoitteeseen kuin yhteisön tullikoodeksin 239 artiklalla, nämä kaksi säännöstä eivät ole yhteneväisiä. Ensimmäisellä artiklalla on näet rajoitetumpi tavoite kuin jälkimmäisellä siltä osin kuin sillä pyritään ainoastaan suojaamaan velan maksamisesta vastuussa olevan henkilön perusteltua luottamusta

siihen, että kaikki tullien kirjaamista tai kirjaamatta jättämistä tileihin jälkikäteen koskevaan päätökseen sisältyvät seikat ovat pitäviä. Yhteisön tullikoodeksin 239 artikla on sen sijaan yleinen kohtuullistamissäännös (ks. vastaavasti asianomaisena ajankohtana voimassa olleiden vastaavien säännösten osalta yhdistetyt asiat C-153/94 ja C-204/94, Faroa Seafood ym., tuomio 14.5.1996, Kok. 1996, s. I-2465, 87 kohta ja asia T-42/96, Eyckeler & Malt v. komissio, tuomio 19.2.1998, Kok. 1998, s. II-401, 136–139 kohta).

59 Yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohta ja yhteisön tullikoodeksin 239 artikla ovat näin ollen kaksi erillistä säännöstä, joiden soveltamisperusteet ovat erilaiset. Tässä tilanteessa kantaja ei työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan perusteella voi tyytyä viittaamaan yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa koskeviin selityksiin tukeakseen yhteisön tullikoodeksin 239 artiklaa koskevia vaatimuksiaan.

60 Tästä seuraa, että riidanalaisen päätöksen 1 artiklan 3 kohtaa koskeva kumoamisvaatimus on jätettävä tutkimatta.

61 Koska yhtäkään kanneperustetta ei ole hyväksytty, kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

62 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäynti-

kulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Agrar-Invest-Tatschl GmbH velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä lokakuuta 2008.

E. Coulon M. E. Martins Ribeiro

kirjaaja jaoston puheenjohtaja